

2 Ledare

Redaktörer: Rebecka Bohlin (RB) och R

Rebecka Bohlin

LO och kapitalet

NU BLÅSER DET HÅRT runt LO-ledaren Wanja Lundby-Wedin. Vissa hävdar att hon fått en revansch de senaste dagarna, i och med de externa revisorernas rapport gällande Christer Elmehagens guldkantade pensionsavtal. Rapporten har ännu inte presenterats för allmänheten, men Lundby-Wedin talar i konkreta siffror: Elmehagen bör betala tillbaka cirka 20 miljoner kronor. Ställ detta mot de 62 pensionsmiljoner som utbetalats, förutom lön och bonus.

Kvar blir ändå dryga 40 miljoner till samma kille. Verkar det så mycket rimligare?

Den här skandalen handlar inte så mycket om Elmehagens lön och huruvida LO-ledaren haft full insyn i detaljerna eller inte. Den handlar framför allt om att vi har en numerärt stark fackföreningsrörelse som sedan ett antal år tillbaka sitter på många stolar samtidigt och som i den utvecklingen rört sig allt längre bort ifrån sin uttalade uppgift att vara löntagarnas och i förlängningen arbetarklassens försvarare.

I DREVETS INLEDNINGSSKEDE förklarade Lundby-Wedin att det inte var meningsfullt att bedriva klasskamp i styrelserummet för AMF pension. Intentionen för LO var att nå konsensus med den andra ägaren, Svenskt Näringsliv. Resultatet känner vi. Tanken är att det inte "går" att få den bäst lämpade pensionsförvaltaren till arbetarnas pensionsmiljarder utan att betala en lön i paritet med vad han (eller hon) kunde ha fått av ett annat bolag. Men är vissa människor verkligen så mycket bättre på att jobba att de är värda fantasisummor? Eller vore det möjligt att hitta chefer som gör ett tillräckligt bra jobb för löner som ligger så "lågt" som exempelvis i nivå med statsministerns?

Vi vet ju hur "bra" AMF pension gått med den "bäste" med sina många miljoner i ersättning, vid rodret. Hade förlusten varit lika stor, större eller mindre om LO krävt ett lönetak?

Att det vore ideologiskt känsligt, för oss över till frågan varför LO ska äga pensionsfonder tillsammans med sin motpart Svenskt Näringsliv och där bygga sin styrelsekonsensuskultur? Rimligare vore i så fall att LO stod som ensam ägare med möjlighet att driva pensionsförvaltning inte bara utifrån kortsiktiga vinstmaximerande principer utan i stället utifrån vad som långsiktigt kan anses gynna deras medlemmar. Det skulle dessutom kunna locka en högkvalificerad chef som tar sig an uppdraget lika mycket av ideologiska skäl som av ekonomiska. Så ser det nu inte ut. Av det kan vi dra slutsatsen att LO inte är vad det utger sig för att vara.

Lundby Wedin sitter inte bara på alltför många olika stolar. Redan i början av 2000-talet gjorde hon en rad häpnadsväckande uttalanden: LO demonstrerar inte. Följt av: LO strejkar inte. Där finns grundproblemet. Klasskampen är beroende av just – kamp. Att samförståndsandan framför allt gynnar kapitalet vet vi, eftersom klassklyftorna ju växer.

I MÅNDAGS avslöjade Politikerbloggen att pensionsavtalen för de fyra högst betalda LO-företrädarna är värda nästan 29 miljoner kronor. Till detta kommer tolvmiljonerspensionen till Erland Olausson.

Att LO-pamparna driver upp sina egna löner är ännu allvarligare än att de medverkar till höga direktörlöner på en kapitalistisk marknad. För det innebär att de inte tror att någon i deras egen rörelse är beredd att göra jobbet för en arbetarlön, av ideologisk övertygelse.

Säger inte det rätt mycket om LO av i dag?

